

Overgenomen uit JW Stalin « Keuze uit zijn werken » Deel 2
Van pg 67 tem pg 73.
EPO, Berchem, 1976

Bijdrage tot de vraagstukken van de collectivisatie

Allen spreken thans over de successen van de Sovjetmacht op het gebied van de collectivisatie. Zelfs de vijanden zijn genoodzaakt te erkennen, dat er belangrijke successen zijn behaald. En het zijn inderdaad grote successen.

Het is een feit dat er op 20 februari van dit jaar in de U.S.S.R. reeds 50 % van de boerenbedrijven was gecollectiviseerd. Dit betekent dat wij het vijfjarenplan op 20 februari reeds meer dan tweemaal *hadden vervuld*.

Het is een feit dat op 28 februari van dit jaar de kolchozen er reeds in waren geslaagd om meer dan 36 miljoen centenaar¹ zaaigoed voor de zomeruitzaai op te brengen. d.i. meer dan 90 % van het plan. d.w.z. ongeveer 220 miljoen poed. Men moet wel erkennen dat het opbrengen van 220 miljoen poed zaaigoed alleen al door de kolchozen - nadat het graaninzamelingsplan met succes was vervuld - een geweldig succes betekent.

Waarvan getuigt dit alles?

Van het feit dat de *radikale wending van het platteland naar het socialisme reeds als een voldongen feit kan worden beschouwd*.

Het behoeft niet te worden bewezen, dat deze successen van de grootste betekenis zijn voor het lot van ons land, voor de gehele arbeidersklasse als de leidende kracht van ons land en tenslotte voor de partij zelf. Zonder nog te spreken over de directe praktische resultaten, zijn deze successen van geweldige betekenis voor het interne leven van de partij zelf, voor de opvoeding van onze partij. Zij bezielen onze partij met moed en geloof aan eigen kracht. Zij bewapenen de arbeidersklasse met het geloof aan de overwinning van onze zaak. Zij voeren onze partij nieuwe, miljoenen omvattende reserves toe.

Vandaar de taak van onze partij: de behaalde successen *vast te leggen* en ze planmatig voor de verdere opmars te *benutten*.

Maar successen hebben ook hun schaduwzijde, vooral wanneer zij betrekkelijk "gemakkelijk", om zo te zeggen op "onverwachte" wijze worden verkregen. Zulke successen leiden somtijds tot eigendunk en hoogmoed: "Wij kunnen alles!" "Ons is niets te veel!" Deze successen maken de mensen niet zelden dronken en dan beginnen ze duizelig te worden van het succes, zij verliezen het gevoel voor maat, zij verliezen het vermogen de werkelijkheid te begrijpen, de neiging ontstaat om de eigen krachten te overschatten en die van de vijand te onderschatten; avontuurlijke pogingen worden gedaan om alle vraagstukken van de socialistische opbouw "in een vloek en een zucht" op te lossen. Hier gunt men zich al niet meer de tijd, zich om het *vastleggen* van de behaalde successen te bekommeren en om ze planmatig voor de verdere opmars te *benutten*. Waarom zouden wij de behaalde successen vastleggen - wij zijn ook zó in staat "in een vloek en een zucht" naar de volledige overwinning van het

socialisme te snellen! "Wij kunnen alles", "Ons is niets te veel!"

Vandaar de taak van de partij: vastberaden strijd te voeren tegen deze voor de zaak gevaarlijke en schadelijke stemmingen en ze uit de partij te verdrijven.

Men kan niet zeggen, dat deze voor de zaak gevaarlijke en schadelijke stemmingen een enigszins ruime verbreiding in de rijen van onze partij hebben gevonden. Maar deze stemmingen zijn toch in onze partij aanwezig, en er is geen reden, om te beweren, dat zij niet in kracht zullen toenemen. En indien deze stemmingen bij ons burgerrecht zouden verkrijgen, dan behoeft men er niet aan te twijfelen, dat de zaak van de kolchosbeweging aanzienlijk zal worden verzwakt en dat het gevaar van mislukking van deze beweging een reëel feit kan worden.

Vandaar de taak van onze pers: deze en soortgelijke anti-Leninistische stemmingen systematisch te ontmaskeren.

Enige feiten ..

1. De successen van onze collectivisatie-politiek worden o.a. door het feit verklaard, dat deze politiek op de vrijwilligheid van de collectivisatie berust en op het rekening houden met de verscheidenheid der verhoudingen in de verschillende gebieden van de U.S.S.R. Men kan de kolchozen niet met geweld oprichten. Dat zou dom en reactionair zijn. De collectivisatie moet op de actieve ondersteuning van de kant van de grote massa der boeren berusten. Voorbeelden van collectivisatie in de ontwikkelde gebieden kunnen niet mechanisch naar de onontwikkelde gebieden worden overgebracht. Dat zou dom en reactionair zijn. Zulk een "politiek" zou met één slag de idee van de collectivisatie compromitteren. Wij moeten bij het bepalen van het tempo en de methoden van de collectivisatie zorgvuldig rekening houden met de verscheidenheid der verhoudingen in de verschillende gebieden van de U.S.S.R.

De graangebieden staan bij de collectivisatie bij ons aan het hoofd van alle gebieden. Waarom? Omdat ten eerste, bij ons deze gebieden het grootste aantal reeds sterk ontwikkelde sovchozen en kolchozen bezitten, dank zij welke de boeren de mogelijkheid hebben zich te overtuigen van de kracht en de betekenis der nieuwe techniek, van de kracht en de betekenis der nieuwe, collectieve organisatie van het bedrijf. Omdat ten tweede, deze gebieden een tweejarige school van de strijd tegen de koelakken tijdens de graaninzamelingscampagnes achter de rug hebben, hetgeen de collectivisatie wel moest vergemakkelijken.

Omdat tenslotte deze gebieden in de laatste jaren zeer nadrukkelijk van de beste kaders uit de industrie centra werden voorzien.

Kan men zeggen, dat deze bijzonder gunstige verhoudingen ook in de andere gebieden aanwezig zijn, bv. in de gebieden, die graan invoeren, zoals b.v. onze noordelijke gebieden, of in de gebieden van de nog steeds achterlijke nationaliteiten van het type, laat ons zeggen, van Turkestan?

Neen, dat kan men niet zeggen.

Het is duidelijk, dat het beginsel om rekening te houden met de verscheidenheid der verhoudingen in de verschillende gebieden van de U.S.S.R., naast het beginsel van de vrijwilligheid, één van de belangrijkste voorwaarden is voor een gezonde collectivisatie.

En wat geschiedt er bij ons zo nu en dan in de werkelijkheid?

Kan men zeggen, dat het beginsel van de vrijwilligheid en van het rekening houden met de plaatselijke bijzonderheden in een reeks van gebieden niet wordt overtreden? Neen, dit kan men helaas niet zeggen. Het is bv. bekend, dat in een reeks noordelijke districten van het graaninvoerende gebied, waar voor het onmiddellijk organiseren van kolchozen betrekkelijk veel minder gunstige verhoudingen bestaan dan in de graangebieden, niet zelden pogingen worden gedaan om het voorbereidende werk op het gebied der organisatie van kolchozen te vervangen door het bureaucratisch decreteren van de collectivisatie, door papieren resoluties over de groei van de kolchozen, door het organiseren van kolchozen op papier, die in werkelijkheid helemaal niet bestaan, maar over welker "bestaan" een bundel pralende resoluties aanwezig is. Of nemen wij sommige gebieden van Turkestan, waar voor het onmiddellijk organiseren van kolchozen nog veel minder gunstige verhoudingen bestaan dan in de noordelijke districten van het graaninvoerende gebied. Het is bekend, dat er in een reeks gebieden van Turkestan reeds pogingen werden gedaan om de vooraanstaande gebieden in de U.S.S.R. "in te halen en voorbij te streven", door met de gewapende macht te dreigen, door de boeren, die voorlopig nog niet tot de kolchozen willen toetreden, te dreigen met het onthouden van bevoeiingswater en industrieproducten.

Wat kan deze "politiek" van de onderofficier Prisjibjew ² gemeen hebben met de politiek van de partij, die op de vrijwilligheid en het rekening houden met de plaatselijke bijzonderheden bij de collectivisatie steunt? Het is duidelijk, dat die niets met elkaar gemeen hebben en kunnen hebben,

Wie heeft deze verdraaiingen, dit bureaucratisch decreteren van de collectivisatie, deze onwaardige bedreigingen aan het adres van de boeren nodig? Niemand, behalve onze vijanden!

Waar toe kunnen deze verdraaiingen leiden? Tot de versterking van onze vijanden, tot het discrediteren van de idee der collectivisatie.

Is het soms niet duidelijk, dat de aanstichters van deze verdraaiingen, die zichzelf voor "linksen" houden, in werkelijkheid koren dragen naar de molen van het rechtse opportunisme?

2. Eén van de allergrootste verdiensten van de politieke strategie van onze partij ligt hierin, dat zij op ieder gegeven moment de *hoofdschakel* van de beweging weet te kiezen en door deze vast te grijpen de gehele ketting naar één algemeen doel kan

trekken, teneinde de gestelde taak te vervullen, Kan men zeggen, dat de partij de hoofdschakel van de collectivisatie in het systeem van de kolchosopbouw reeds heeft uitgekozen? Ja, dat kan en moet men zeggen,

Waaruit bestaat deze hoofdschakel?

Wellicht uit de *associatie ter gezamenlijke bewerking van de grond*? Neen, niet hieruit. Associaties ter gezamenlijke bewerking van de grond, waar de productiemiddelen nog niet zijn gesocialiseerd, vormen een reeds doorlopen stadium van de collectivisatie.

Wellicht uit de *landbouwcommune*? Neen, ook niet uit de commune. De communes zijn voorlopig nog op zichzelf staande verschijnselen in de collectivisatie. Voor de landbouwcommunes als *overheersende* vorm, waar niet alleen de gehele productie, maar ook de verdeling is gesocialiseerd, zijn de verhoudingen nog niet rijp.

De hoofdschakel van de collectivisatie, haar *overheersende* vorm op het gegeven ogenblik, die men thans moet vastgrijpen is het *landbouwartel*.

In het *landbouwartel* zijn de voornaamste productiemiddelen gesocialiseerd, hoofdzakelijk op het gebied van de graanbouw: de arbeid, het gebruik van de grond, de machines en de overige inventaris, het werkvee, de bedrijfsgebouwen. *Niet gesocialiseerd worden hier*: de tot de boerenhofstede behorende grond (kleine moestuinen en tuintjes), de woonhuizen, een bepaald gedeelte van het melkvee, het kleine vee, het pluimvee enz. Het artel is daarom de *hoofdschakel van de collectivisatie*, omdat het de meest doelmatige vorm ter oplossing van het graanprobleem is. Het graanprobleem evenwel is daarom de *hoofdschakel in het systeem van de gehele landbouw*, omdat zonder de oplossing van het graanprobleem nòch het probleem van de veeteelt (het kleine en het grote vee), nòch het probleem van de technische en speciale cultures, die aan de industrie de voornaamste grondstoffen leveren, kan worden opgelost. Daarom is het landbouwartel op het gegeven ogenblik de hoofdschakel in het systeem van de collectivisatie.

Daarvan gaat het "modelstatuut" van de kolchozen uit, waarvan de definitieve teksten heden wordt gepubliceerd³).

Daarvan moeten ook onze partij- en Sovjet-functionarissen uitgaan en een van hun plichten ligt hierin, dit statuut met de grootste aandacht te bestuderen en het volkomen tot werkelijkheid te maken.

Dat is het standpunt van de partij op het huidige ogenblik. Kan men zeggen, dat dit standpunt van de partij zonder overtredingen en zonder het te verwringen wordt verwezenlijkt? Neen, dit kan men helaas niet zeggen. Het is bekend, dat in een reeks gebieden van de U.S.S.R., waar de strijd om het bestaan van de kolchozen nog lang niet is geëindigd en waar de artels zich nog niet hebben verankerd, pogingen worden

gedaan om buiten het raam van het artel te treden en terstond tot de landbouwcommune over te gaan. Nog is het artel niet verankerd of zij beginnen reeds de woonhuizen, het kleinvee, het pluimvee te "socialiseren", waarbij dit "socialiseren" in een bureaucratisch decreteren op papier ontaardt, omdat de voorwaarden, die zulk een socialiseren noodzakelijk zouden maken, nog niet aanwezig zijn. Men zou kunnen denken, dat het graanprobleem in de kolchozen reeds is opgelost, dat dit reeds een doorlopen stadium is; dat niet de oplossing van het graanprobleem de voornaamste taak van het huidige moment is, maar de oplossing van het probleem van de veeteelt en van de pluimveehouderij. Men vraagt zich af, wie er belang heeft bij dit botte gedoe van het op één hoop gooien van de verschillende vormen van de collectivisatie? Wie heeft belang bij dit domme en voor de zaak schadelijke vooruitsnellen? De kolchosboer door het "socialiseren" van de woonhuizen, van al het melkvee, al het kleinvee en het pluimvee te prikkelen, terwijl het graanprobleem *nog niet is opgelost*, terwijl de artelvorm van de kolchozen zich *nog niet heeft verankerd* - is het soms niet duidelijk, dat deze "politiek" alleen maar aan onze doodsvijanden welgevallig en tot voordeel kan zijn? Eén van zulke ijverige "socialisators" ging zelfs zó ver, om in het artel een verordening uit te vaardigen, waarin hij voorschrijft "binnen drie dagen tijds al het pluimvee van elk bedrijf te registreren", de functie in te voeren van bijzondere "commandeurs" voor de registratie en het toezicht, "in het artel de commandoposten te bezetten", "het 'commando te voeren in de socialistische strijd, zonder zijn post te verlaten", en - dat is duidelijk - om het gehele artel in zijn vuist fijn te knijpen. Wat is dat - is dat een politiek van leiding geven aan de kolchos of een politiek van *ontbinding en discrediteren van de kolchos*? Ik spreek al niet eens van die "revolutionairen", met verlof gezegd, die het organiseren van een artel *beginnen* met het neerhalen van de kerkklokken. De kerkklokken neerhalen - kijk eens aan, wat een revolutionaire daad!

Hoe konden deze botte oefeningen in het "socialiseren" in ons midden ontstaan, deze lachwekkende pogingen over zichzelf heen te springen, pogingen, die ten doel hebben de klassen en de klassenstrijd te vermijden en die in werkelijkheid koren dragen naar de molen van onze klassevijanden? Zij konden slechts ontstaan in de atmosfeer van onze "gemakkelijke" en "onverwachte" successen aan het front van de collectivisatie.

Zij konden slechts ontstaan als resultaat van de onbezonnen stemming bij een deel van de partij: "Wij kunnen alles", "Niets is ons te veel". Zij konden slechts ontstaan als resultaat van het feit, dat sommigen onzer partijgenoten duizelig zijn geworden van het succes en dat zij een ogenblik hun helderheid van verstand en nuchterheid van blik hebben verloren.

Om de koers van ons werk op het gebied van de collectivisatie te kunnen rechtzetten, *moet men aan deze stemmingen een einde maken.*

Dat is thans een van de eerste taken van de partij.

De kunst om leiding te geven is een ernstige zaak. Men mag niet bij de beweging ten achter blijven, want achterblijven dat betekent zich van de massa's losscheuren. Maar men mag ook niet vooruitsnellen, want vooruitsnellen betekent het verband met de massa's verliezen. Wie de beweging wil leiden en tegelijkertijd het verband met de miljoenen-massa's behouden, moet de strijd aan twee fronten voeren - zowel tegen de achterblijvers als tegen hen, die vooruitsnellen.

Onze partij is daarom sterk en onoverwinnelijk, omdat zij bij het leiden van de beweging haar verbindingen met de miljoenen-massa's van de arbeiders en de boeren weet vast te houden en uit te breiden.

"Pravda" nr. 60. 2 maart 1930.

¹ Een centenaar = 100 kg.

² Een figuur uit een vertelling van Tsjechov.

³ De "Pravda" van 2 maart 1930.